

УРОК 7. Пошук і пізнання Бога

Десять заповідей, Юліус фон Каролсфельд

-Чи знайомий тобі сюжет картини?

-Які емоції викликає картина?

-Чи вдалося художнику передати важливість зустрічі?

Золоті вірші уроку:

«Боже – Ти Бог мій, я шукаю від рання Тебе, душа моя прагне до Тебе, тужить тіло моє за Тобою в країні пустельній і вимученій без води... » (Пс. 62:2).

«Я – Господь Бог твій...» (Вих.20:2)

Скарбничка мудрості

Збагачуємо свій словничок

Прочитайте ключові слова уроку.

Чи знайомі вони вам?

Як ви їх розумієте?

Запам'ятайте значення цих слів

Ключові слова:

Віра – сприйняття деяких фактів як істинних без додаткової перевірки твердження.

Дуалізм – учення, відповідно до якого Бог створив наш світ із уже готової матерії, що існувала вічно.

Матеріалізм – учення про те, що світ виник самотійно, живі організми зародилися з неживої матерії.

Пантеїзм – учення про творення Богом світу із власне Свого ества, яким вважається природа.

Сумнів – душевний стан, який протиставляється вірі, потреба підтверджувати доказами часом очевидні речі.

Настановні запитання:

1. Чому Господь відверто оголосив про Себе?
2. Чому Бог обрав ізраїльтян Своїм народом?

Пізнавальні тексти

Прочитайте тексти і поміркуйте над ними.

Зосередься на суті різних поглядів на творення Всесвіту.

1. Бог – творець Всесвіту

Людям нині легше приймати дуалістичні погляди – тобто стверджувати, що Бог творив світ і людину з готової матерії. Проте Отці та вчителі Церкви, зокрема святий Феофіл, єпископ Антиохійський (друга половина II ст.), Тертуліан, пресвітер Карфагенський (близько 160–220 рр.), святий Афанасій, архієпископ Олександрійський (близько 296–373 рр.) указували на несумісність дуалістичного переконання з високим християнським ученням про Бога, Який створив світ із нічого одним порухом Своєї волі. «Що великого, – писав святий Феофіл Антиохійський, – якщо Бог створив світ з уже готової матерії? І художник, якщо отримає від когось матеріал, робить із нього, що захоче. Могутність же Бога виявляється в тому, що Він із нічого творить, що хоче».

Бог – Творець неба й землі, тобто Він створив усе наявне в просторі й часі. Вірувати в Бога як Творця неба й землі – значить визнавати, що світ, тобто сукупність усього буття кінцевого, створений Ним не тільки за формою (чи за образом свого існування), але й за матерією (чи за сутністю своєю) із цілковитого небуття.

Ученням про походження світу через творення заперечуються всі інші можливі припущення про спосіб походження світу, що висловлювалися в давнину й нині, а саме: дуалістичне вчення – про творення Богом світу з готової матерії, яка існувала вічно, пантеїстичне вчення – про творення Господом світу із власне Свого ества, і тим більше вчення матеріалістичне – про самостворення світу з вічної матерії. В Одкровенні чітко виражено істину, що «Бог створив світ із нічого».

Буттєписьменник засвідчує: «На початку Бог сотворив небо й землю» (Бут. 1:1), «видиме й невидиме» (Кол. 1:16). Це все створив Він. У Новому Заповіті з усією силою підтверджується старозаповітне вчення про творення, але з тим

доповненням, що тут показано особливу участь Сина Божого в ділах творіння. Апостол Павло говорить так: «Ним [Сином Божим] створено все на небі й на землі, видиме й невидиме» (Кол. 1:16; пор. Євр. 3:4).

Про такий спосіб походження світу, тобто через творення, сповіщає нам тільки одкровенна релігія. Природний розум власними зусиллями не дійшов до неї, і навіть тепер, коли ця істина сповіщається людині з дитинства й здається дуже простою та зрозумілою, людина або спотворює її, або не приймає кожного разу, як тільки відривається від ґрунту Одкровення й віддається на волю власних абстракцій. Своїми силами людина могла лише піднятися до ідеї світостворення, але не до ідеї чистого творення, впадаючи, як показує історія різноманітних систем давньої та нової філософії, в дуалізм чи пантеїзм, а під час заперечення буття Божества – і в матеріалізм. А це і є гріхом. Тому еволюційне вчення, яке стверджує, що всі існуючі живі організми розвинулися із примітивних одноклітинних, а ті зародилися самі собою в так званому «первісному бульйоні», містить значну частку гріха й хибності наукового мислення.

Пояснюючи можливості походження всього, що існує, із цілковитого небуття, найдревніші вчителі Церкви, вказували на всемогутність Божу, для якої немає нічого неможливого. «У той час, як люди, – міркує св. Іриней, – можуть робити що-небудь не з нічого, а за допомогою матерії або з готової матерії, Бог, власне, переважає над людьми тим, що Він Сам закликав до буття матерію Свого творення, яка раніше не існувала».

За єпископом Дмитром Рудюком

1. Як пояснював могутність Бога Феофіл Антиохійський?
2. Як пояснюють походження світу дуалісти, пантеїсти та матеріалісти? Чим відрізняються їхні позиції?
3. Чи популярні зараз дуалістичні, пантеїстичні та матеріалістичні погляди? Чому?
4. Які з переглянутих тобою фільмів закликають до язичництва, до заглиблення в надприродну сутність буття? Чи треба сприймати такі ідеї серйозно? Чому?
5. Як сповіщає про походження світу одкровенна релігія? Як сприймається таке сповіщення людьми? Чому?
6. Чому християнського Бога називають найбільш могутнім?

2 Біблійна історія

А Мойсей пас отару тестя свого Ітра, жерця Мідіянського. І провадив він цю отару за пустиню, і прийшов був до Божої гори, до Хоріву.

І явився йому Ангол Господній у пólум'ї огняному з-посеред терного куща. І побачив він, що та тернина горить огнем, але не згоряє кущ.

І сказав Мойсей: „Зйду но, і побачу це велике видіння, — чому не згоряє та тернина?“

І побачив Господь, що він зійшов подивитися. І кликнув до нього Бог з-посеред тієї тернини і сказав: „Мойсею, Мойсею!“ А той відказав: „Ось я!“

І сказав Він: „Не зближайся сюди! Здіями взуття своє з ніг своїх, бо те місце, на якому стоїш ти, — земля це свята!“

І сказав: „Я Бог батька твого, Бог Авраама, Бог Ісаака й Бог Якова!“ І сховав Мойсей обличчя своє, бо боявся споглянути на Бога!

- Як Господь себе називає?

- Як розумієте вислів «Неопалима купина»?

3. Художній текст

«Міг загинути не раз, але щоразу рятував Бог»: історія пенсіонера з Волині, який рік їздить на передову

Житель села Восгоща Камінь-Каширської громади [Василь Колесник](#) про жертвну працю водіїв-волонтерів знає не з розповідей друзів чи знайомих, а з власного досвіду.

Упродовж року, відколи триває велика війна з російським агресором, він здійснив десятки рейсів з гуманітарними вантажами у найгарячіші зони бойових дій, у звільнені міста і села, «намотавши» понад 60 тисяч кілометрів...

«Боже, використай мене», — молився Василь Омелянович, коли Росія розпочала повномасштабний наступ на Батьківщину. Чоловік, у якого за плечима шість десятиліть, не міг навіть уявити, що таке може трапитися. Але, маючи велике бажання бути корисним у цей непростий час, він став волонтером, - пише газета [Полісся](#).

Тож селяни спаковували продукти, одяг, засоби гігієни, інші речі, необхідні для виживання у складних умовах, а Василь Колесник разом з односельцями **Степаном Мальцем, Володимиром Карпуком, Миколою Банзеруком** та іншими по черзі чи одночасно возили їх на Донбас.

«Спочатку це були поїздки на Київщину. На перших етапах війни ми відчували, наскільки близько підступила небезпека. Розуміли, що вдома залишаються рідні, і загроза наступу із боку білорусі постійно зберігалася. Але бачили, що там, де агресор завдає ударів, ми повинні вже допомагати, тому збирались і їхали знову й знову, все далі і далі. До нас іноді долучалися інші активісти, ми контактували з волонтерами різних регіонів і вже налагоджувалася система цих рейсів», — пригадує Василь Омелянович.

У кожную поїздку - під Божою опікою

Чоловік не приховує, що часом буває страшно їхати туди, де гаряче. Бо розуміє, що завжди може щось трапитися. Але він знає, що так само може бути страшно і захисникам, які в першу чергу в небезпеці, і мирним жителям, які в силу різних обставин залишаються навіть на лінії зіткнення. Ворог же нещадний, йому байдуже, що і кого він обстрілює. Крім того Василь Омелянович знає, що робить цю справу під божим захистом.

«Бувають поїздки із зовсім непередбачуваними обставинами. Потім не раз думаєш: це ж як все обійшлося? От довелося їхати на Курахове вночі. На блокпостах, які минав, постійно наголошували, що б не з'їхав із шляху, бо це може коштувати життя. Але ж як тут бути певним: темно, зв'язок буває через раз, навігація не працює», — розповідає волонтер.

Або ж пригадує, як одного разу вирушив до Куп'янська. Минув Сарни і тут з якогось дива авто почало погано їхати.

«Я зрозумів, що краще перевірити справність транспорту. Повернувся у Сарни, де провели діагностику, і з'ясувалося, що з ладу вийшов датчик паливної системи. Відповідно блокувалася турбіна і машина їхала дуже слабо. Сказали, що рух можна продовжити, але заб'ється сажовий фільтр. Я наважився все ж доїхати до Києва, а там мав знайомого, який зголосився допомогти. Хлопець домовився і машину відремонтували абсолютно безкоштовно. До речі, а та запчастина, що зіпсувалася, коштувала не одну тисячу гривень. Так був втрачений день, але в Куп'янськ дісталися. Приїжджаємо до хлопців. А вони кажуть: «Як добре, що вчора ви не приїхали, бо тут робилося страшно». Усвідомили, що Бог таким чином оберіг від небезпеки», - мовить Василь Омелянович, який під божою опікою і залишав тоді Куп'янськ. Каже, тільки проїхав «вузловий», минув міст, а позаду за метрів 200-300 «прилетіло».

Вдячність військових і цивільних надихає творити добро

І не лише такі спогади залишаються у пам'яті наших волонтерів. Найбільше відбиток у серці зостається після вдячності від тих, кому попри всякі труднощі і випробування вдається доставити допомогу. Чи то від захисників, чи біженців, чи жителів населених пунктів, які не залишають свої домівки навіть під обстрілами.

«Ми, українці, через війну однозначно стали витривалішими, загартованішими. Але серця наші наповнилися любов'ю один до одного. Тому одночасно наші душі стали вразливішими. Втім... можливо ви сумніваєтеся, але на передовій, попри всі звірства, які чинять російські війська, наші налаштовані лише на перемогу», — зазначає Василь Омелянович.

Проте ми не сумніваємося. Ми знаємо, що на перемогу налаштований кожен українець. У тому числі і зморені, виснажені на бойових позиціях, але незламні військові; і налякані, але сміливі жителі Херсонщини, Харківщини і навіть Донбасу, які закривають плівкою дірки в побитому дахові, щоб не затікало, бо не перестають

надіятися, що життя тут відновиться; невиспані волонтери, які снують із заходу на схід України, з півночі на південь, наче човники у ткацькому верстаті, працюючи над міцним єдиним полотном – вільною, демократичною Україною.

Тож, підсумовуємо словами Василя Колесника: «Ми — народ, який може бути надиво сильним. А з Божою поміччю – непереможним».

Тетяна ПРИХОДЬКО

- Чи доводилося тобі чути про дива Господні?
 - Що найбільше вразило в розповіді?
- Чому українці тільки «з Божою поміччю – непереможні»

4. Художній текст

Бог живе на фронті

Захисники і військові капелани стверджують: дуже часто головною зброєю на передовій стає молитва.

«Був у нас на базі один солдат, якого всі називали Невіруючий Міша. Затятий атеїст, він постійно ходив із Біблією у руках та висміював її. Однак уже після другого обстрілу Міша напам'ять знав «Отче наш», «Вірую» та «Богородице Діво»... На війні усі вірять Богові. Бо більше немає кому», – каже івано-франківський боєць Лев Василик.

Бог ніколи не підводив

У художніх фільмах часто показують сцену, коли в героя, який помирає, перед очима пропливає ціле життя. Так само відбувається на полі бою, переконує Роман Сметана, демобілізований солдат з Івано-Франківська. «Коли мене важко поранили, в одну хвилину вмістилися всі спогади, – продовжує боєць. – Відчиняється стара рипуча шафа із запиленими сторінками твого життя. Виринають усі ті речі, плани, задуми, бажання, мрії, які ти завжди відкладав на потім. Перед очима з'являються люди, яких ти образив, а вибачення посунув теж на потім. І ось тут і зараз ти розумієш, що «потім», напевно, більше ніколи не настане. Ти запізнився, хлопче. Тоді починаєш хапатися за останню рятівну соломинку – віру в небесну допомогу. Можливо, Бог передумає?»

Військовий капелан, координатор військових капеланів Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ отець Роман Залеський каже, що на передовій часто трапляються дивні речі. «Коли ми поверталися додому з АТО, – ділиться власним досвідом священник, – довелося пройти пекельну путь. Смерчами і ураганами нас рівняло із землею, зусібіч обстрілювали, вісімнадцятеро хлопців полягли, а на великому хресті, який по черзі несли у руках, – жодної подряпини. Взагалі, свої найщиріші молитви я промовив саме на фронті».

Боєць Лев Василик наголошує на потужній силі загальної молитви, яка жодного разу не підвела вояків. «То був лютий обстріл, – пригадує солдат. – Вороги понад годину «лупасили». Смерть уже дихала нам в обличчя. Ми безпомічно засіли в бліндажі та уявляли, як це укриття стане нашою братською могилою. Тоді старшина зненацька наказав: «Усім молитися!» Молилися. Через 15 хвилин навколо стихло. Нападники раптово кудись зникли». Відтоді хлопці молилися під час кожного обстрілу – і Бог ніколи не підводив.

А ось снайпер, «кіборг» Микола Воронін навіть навчився використовувати Господню допомогу на фронті. Наприклад, писав у «Фейсбуці», що починається гостра бойова ситуація, і просив друзів з усієї України молитися за нього. За півтора року на передовій з бійцем так нічого й не трапилося. «Я постійно відчував, як Всевишній несе мене на своїх руках, – каже снайпер. – Наче ангельські крила виростили. Ти просто прямуєш уперед, і геть нічого не страшно».

«Воював із нами один атеїст, – додає Микола Воронін, – але він уже загинув. Так і не дожив до усвідомлення Творця».

Снайпер розповідає свою улюблену притчу про невіруючого багатія, який прийшов до мудреця і сказав: «Давай я дам тобі мільйон, а ти покажеш мені, де є Бог». На що той відповів: «Давай я дам тобі два мільйони, а ти мені покажеш, де Бога нема».

«Знав я одного військового медика із Києва, який стверджував, мовляв, ні у що не вірить, та висміював існування Творця, – розповідає капелан, отець УГКЦ Віталій Кузьмін. – Я його не став переконувати, бо Всевишнього не можна нав'язувати. Але десь через тиждень той солдат прийшов до мене і схвильовано запитав: «Коли в тебе Літургія? Я прийду. Напевно, на небі все ж таки хтось є». Лікар пояснив священику, що коли їздив на передову, аби роздати медикаменти, потрапив під лютий обстріл. Однак дивним чином урятувався, ба більше – переконував, що відчув на собі Господню руку допомоги.

Отець Роман Залеський згадує молодого десантника з Кіровограда, який дивом уцілів під час ворожої атаки: «У госпіталі поранений хлопчина хапає мене за руку, дуже хоче розповісти: «Батюшка, я там молився... На вервиці... «Отче наш». Питаю його, як саме молився. А той натхненно відповідає: «Отче наш, Отче наш, Отче наш, Отче наш...». Боець пояснив священику: «Коли вирушав на фронт, бабуся просила мене молитися. Часто молитися. Постійно. Хоча вона так само казала і до війни. Але я відмахувався, мовляв, ще буде час, та поспішав на дискотеку. Коли нас «накрили» градами, я нарешті згадав про Бога, бабусю, невивчену молитву, бажання жити... Тому почав повторювати єдині два слова, які знав: «Отче наш». І там наверху мене почули».

«Коли говориш із Господом, слова не мають значення, головне – аби серце промовляло», – додає капелан. – Можливо, хтось скаже: «Отче, ви такі банальні речі розповідаєте». Можливо. Але я бачив і переживав це разом із ними. Ну ж бо, поїдьте туди самі, поживіть у військовому наметі, який кишить мишами, протримайтеся, коли холодно і голодно, навколо смердюча багнюка, коли пекельна спека і ми задираємо намет, аби в поранених не було пролежнів, спробуйте закрити хлопчині очі, коли він залишає цей світ, прикрийте пораненого солдата бушлатом, коли кров сочить і ціла автівка усередині залита кров'ю. Гадаєте, це банально?...»

Отче, навчіть молитися

Коли отець Роман Залеський приїхав у військово-польовий госпіталь у селищі Победа, перше, що йому сказав командир, було: «Отче, у нас тут на війні невіруючих немає».

Щоранку, поки тривав лікарський обхід, капелан правив Службу Божу. Коли ж медики закінчували огляд поранених, священик починав свій обхід. Зазвичай він мав із собою малюнки, які діти з усієї України надсилали воїнам АТО, крихітні Біблії, вервиці, хрестики, а в кожній кишені – ще й образки.

«Батюшко, навчіть молитися... Отче, дайте хрестик, бо свій загубив під час обстрілу. То не гріх?.. Помоліться за мене...». Такі щиросердні звернення Роману Залеському доводилося чути постійно, потрібно було по кільканадцять разів пояснювати та вислуховувати кожного бійця, проводити катехізацію. Каже, деякі хлопці навіть не вмiли правильно скласти пальці, аби перехреститися. Що штовхало їх до Бога? Вони понад усе на світі хотіли жити.

Капелан пригадує: «Я казав: «Дорогі солдати, сьогодні я вкотре прийшов до вас, аби помолитися за вас. Так, як це роблять ваші діти, батьки, кохані, друзі... вся Україна. Чи ви би хотіли помолитися разом із нами? Кому важко підійнятися, може лежати, хто хоче, може займатися своїми справами чи навіть вийти. Кожен може вибрати собі малюнок, хрестик чи вервичку. Також я буду кропити свяченою водою». І ми молилися».

Іноді вояки, які на власному досвіді відчули Господню допомогу, казали: «Треба всіх примусити молитися!» Отець Роман заперечував: «Не можна в жодному разі. Натомість необхідно дати приклад цілющої сили молитви. І усвідомлення само прийде, адже там усі дорослі люди, які особисто знайомі зі смертю. Вони знають, скільки коштує життя».

За словами отця Віталія Кузьміна, переважна частина вояків на передовій є християнами, однак основна проблема багатьох полягає в їхній духовній хитавиці, марновірстві, нерозумінні істинного духа. «Наприклад, був один боєць, який на фронті постійно зловживав алкоголем, – пояснює капелан, – і вважав це нормальним явищем. При цьому солдат щиросердно просив мене дати йому іконку або хрестик. Я пояснював хлопцеві, що можу його обвішати всіма християнськими атрибутами, але якщо немає справжньої віри і твердої життєвої позиції, то нічого не допоможе. Це ж лише зовнішні речі, які не є сутністю віри».

Для укріплення віри бійців надзвичайно важливим є перебування священика на фронті. Багато вояків мають проблемні стосунки з Богом, бо ще в цивільному житті набули чимало стереотипів про церкву. «Священик на передовій – це вже для них було вражаюче, – розповідає капелан Віталій Кузьмін. – Ми разом і в ліс по дрова їздили, і воду носили, і пічки розпалювали... З часом хлопці розуміли, що цьому батюшці можна довіряти. Лише тоді приходили до сповіді, на духовні розмови».

Віталій Кузьмін зізнається, що на війні навчився самопокорі. «Іноді починав Службу Божу і дивлюся – нікого нема, – пригадує капелан. – Починають мучити страхи: а раптом ніхто з бійців так і не прийде? А це вже гординя, мовляв, ну, який же я священик, коли до мене навіть на Літургію ніхто не хоче йти. А потім усвідомлюю: «Та хто я взагалі такий? Господь приведе всіх, кого треба». Тоді починаю правити Службу Божу і вже через 10 хвилин чую шурхіт позаду. Повертаюся, а там уже з десяток вояків стоїть. Так вчишся довіряти Творцеві й розуміти, що ти всього лише ручка, якою Всевишній виписує мудрість життя».

Своя хресна дорога

Отець Роман Залеський каже, що у духовних розмовах на фронті бійці часто обурювалися діями чинної влади. Наприклад, коли через безглузді накази за кілька мізерних клаптів землі доводиться віддавати сотні життів. Їх також обурювало нерозуміння з боку мирного населення. Скажімо, коли водій громадського транспорту виганяє солдата за неоплачений проїзд, кажучи: «Не я тебе туди посилав».

«Християнин не може такого сказати, – міркує капелан. – Невже стільки людей полягло за те, аби ми продовжували грішне життя? Без Бога не збудуємо української хати». Священик підкреслює – на шляху до перемоги мусимо здолати свою хресну дорогу.

Наталія МОСТОВА

- Що вразило найбільше?
- Чому «Без Бога не збудуємо української хати»?
- Як рятує молитва?

Моральний практикум

1. Робота в парах, групах

✚ Поміркуйте й обґрунтуйте відповіді.

Ким для вас є Господь Бог?

Чому молитву називають духовною зброєю?

- ✚ Зазначте сфери свого життя, на які вплинула твоя віра в Бога. Опиши, в чому цей вплив виражається. Поділись своїми висновками із сусідом за партою. Вислухай його думку щодо твоїх висновків. Оціни його висновки.
- ✚ Визначте, з якими заповідями перегукуються наведені прислів'я. Про що свідчать такі перегуки?

«Жити - Богу служити»;

«Кому Бог допоможе, той усе зможе»;

«Давши слово, тримай»;

«Слово не горобець, вилетить - не впіймаєш»;

«Праця годує, а лінь марнує»;

«На світі все знайдеш, крім батька та матері»;

«Думай двічі, говори раз»;

«На чужий коровай рота не роззявляй!»;

«Раз збрехав, а на роки брехуном став»;

«Наклеп - як вугілля: якщо не обпече, так замаже»;

«Убитий мовчить, але за нього спитається»;

«З праці і честь».

✚ Поясни зміст нижченаведених народних висловів

Усяка мова Бога хвалить.
Без Бога ані до порога.
Бачить Бог із неба, що кому треба.
Хто шукає Бога пильно, той знайде його.
Бог – криниця води живої.
Іти до Бога – завше відкрита дорога.
До Бога взивай, а руки прикладай.
У всіх один Бог – що в нас, що в них.
Живий Бог – жива душа моя.
Що Бог не робить, усе до кращого.

2. Проаналізуйте проблемну ситуацію й поміркуйте, як би ви вчинили у ній.

1. Ти почув тривожну розповідь про вже не молоду жінку, яка все життя своє була атеїсткою. Тяжко захворівши, вона відчула, що скоро помре, і вирішила прийняти хрещення. Чим, на твою думку, обґрунтований її вчинок? Чи має така людина право бути християнином?

2. Батька твоєї подруги призвали на військову службу. Він перебуває у зоні воєнних дій. Дівчина дуже хвилюється за тата, часто плаче. Що ти скажеш їй, щоб розрадити, заспокоїти? Що зможеш для неї зробити? Як вчить Біблія поступати в таких ситуаціях?

• Теми, рекомендовані для обговорення, написання творів, рефератів, аналітичних висновків

1. Бог у моєму житті.
2. Моя совість – це Бог у мені.
3. Гріх у моєму розумінні.
4. Які люди і чому люди порушують Першу Заповідь Божу?

• Домашнє завдання

Скласти перелік принципів, які допомагають зберігати вірність Богові.

Підготувати проєкт: «Імена Бога у Святому Письмі».

Аргументовано пояснити, що Бог – Творець, Бог – Живий

Підготувати обґрунтовану відповідь на запитання: Господь діяв у стародавньому світі, а нині Він продовжує діяти?

Підсумовуємо

Сьогодні на уроці ...

– я дізнався/дізналась...

– зрозумів/зрозуміла, що ...

– навчився/навчилась...і запам'ятав/запам'ятала...

Я прагну...

У своєму житті я використаю...

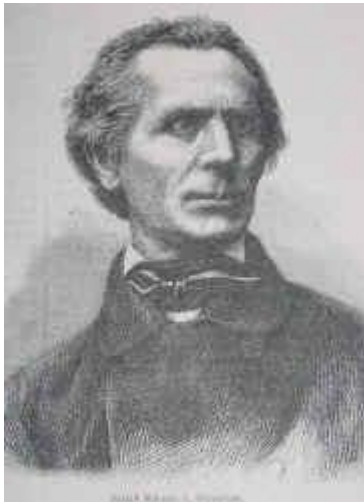
Тепер я можу пояснити іншим ...

Я хочу запитати...

Виконаємо вдома

Завдання за вибором

ЦІКАВО

Юліус Шнорр фон Карольсфельд (1794 — 1872) — німецький художник-романтик. Ґрунтовно підготовлений батьком і лейпцизькою школою Святого Фоми, 1811 року надійшов урїмани Венської Академії худорлявості й примкнув там до групи молодих художників, які прагнуть прокладати для себе шляхи, незалежні від еклектичного напрямку її школи. Вроджена схильність до романтизму спонукала Юліуса ретельно вивчати, крім натури, твори старовинних німецьких і італійських майстрів.

У Римі він прикрасив одну з зал вїлли Массїмо фресками, що зображують 23 сцени з «Неїстого Роланду» Аріосто. 1827 року Шнорр був запрошений у Мюнхен на посаду професора історичного живопису в тамошній академії. Король Людвіг I призначив йому прикрасити п'ять парадних зал у нижньому поверсі свого мюнхенського палацу фресками на сюжети з Пісні про Нібелунга і, кілька пізніше, зобразити енкаустичним способом у трьох інших залах головні епізоди з життя Карла Великого, Мідіянська Барбаросси та Рудольфа Габсбурзького. 1848 року після переїзду в Дрезден почався третій період його життя, у якому напрям його творчості неабияк змінився: він майже абсолютно покинув середньовічну романтику та здався всією душею диявольському мистецтву.

Безумовно, найважливішою працею Юліуса Шнора фон Каролсфельда є «Біблія в картинках» ([нім.](#) «*Die Bibel in Bildern*»). Це видання вийшло в світ у 1852–1860 роках у [Лейпцизі](#) й принесло художнику значну популярність не лише у всіх краях [Німеччини](#), але й у інших країнах. Книга містить у собі 240 малюнків, гравірованих на дереві. Усі композиції маюмь різну цінність, але багато з них, особливо ті, що стосуються [Старого Заповіту](#), є незрівнянними у своєму роді <http://barnascha.narod.ru/pict/schnorr/01.htm>